

fanbooks

684.000 exemplars venuts als EUA en un any

ADAM SILVERA

TOTS DOS
MOREN AL FINAL

Un llibre emotiu, original i extrem
que ens revela com de fràgils
i preciosos són els fills que ens uneixen.

ADAM SILVERA

TOTS DOS MOREN
AL FINAL

Traducció d'Alexandre Gombau i Arnau

Fanbooks

Títol original: *They Both Die at the End*
© Adam Silvera, 2017
© de la traducció: Alexandre Gombau i Arnau, 2022
© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2022
Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
www.fanbooks.cat
fanbooks@grup62.com

Primera edició: juny del 2022
ISBN: 978-84-18327-88-9
Dipòsit legal: B. 9.347-2022
Impressió a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

PART 1

Mort-Sobtada

Viure és el més inusual del món.

La majoria de la gent existeix i prou.

OSCAR WILDE

5 de setembre de 2017

MATEO TORREZ

00.22 h

Mort-Sobtada truca tot advertint del temps que em queda de vida..., avui moriré. No em feu cas, «advertir» és una paraula massa forta, ja que quan s'adverteix d'una cosa s'insinua que es pot evitar, com ara quan un cotxe toca el clàxon a algú que travessa el carrer amb el semàfor vermell i li ofereix l'oportunitat de recular; es tracta més aviat d'un toc d'atenció. L'alarma, un gong clar i interminable, com la campana d'una església a un carrer de distància, sona al meu mòbil des de l'altra banda de l'habitació. Ja estic flipant amb un centenar de pensaments que ho ofeguen immediatament tot al meu voltant. No sé què m'hi jugo que aquest esverament és el que sent un paracaigudista el primer cop que salta d'un avió, o un pianista abans de tocar en el seu primer concert. Tampoc és que ho hagi d'esbrinar mai, per descomptat.

És de bojos. Fa un minut llegia una entrada d'ahir al blog de CompteEnrere (on els Nominats registren les seves darres hores mitjançant comentaris i fotos amb posts en directe, aquesta en concret sobre un jove de tercer d'universitat que intentava trobar una llar per al seu golden retriever) i ara resulta que estic a punt de morir.

Estic a punt de... no... sí. Sí.

Se m'enfonsa el pit. Avui moriré.

Sempre m'ha fet por morir. No sé per què em pensava que així evitaria que acabés passant realment. No per sempre, és clar, sinó ajornant-ho prou fins a ser gran. El papa fins i tot ha intentat ficar-me al cap que hauria de fer veure que soc el personatge principal d'un relat al qual no li passa mai res de dolent, especialment la mort, ja que l'heroi ha de sobreviure per arreglar-ho tot. Però el soroll que sento dins el cap s'està apagant i, a l'altra banda del telèfon, hi ha un missatger de Mort-Sobtada esperant per dir-me que avui moriré amb divuit anys.

Ostres, de fet...

No vull agafar el telèfon. Abans preferiria arrencar a córrer cap a l'habitació del papa per renegar amb el cap contra un coixí en haver triat tan mal moment per acabar a cures intensives, o clavaria un cop de puny a una paret perquè la mama, que va morir mentre em donava a llum, em va marcar per una mort prematura. El telèfon sona per trentena vegada, em fa l'efecte, i què més voldria jo que poder-lo ignorar, igual que tot allò que passarà avui en algun moment.

M'aparto el portàtil de la falda i surto del llit, decantant-me cap a un costat, d'allò més moix. Soc com un zombi, mentre m'acosto a l'escriptori, amb lentitud i passos de mort vivent.

L'identificador de trucada diu: «MORT-SOBTADA», és clar.

Tremolo però aconseguixo pitjar «Acceptar». No dic res. No sé què dir. Simplement respiro perquè em queden menys de vint-i-vuit mil alenades (el nombre mitjà d'alenades que fa al dia una persona que no ha de morir) i val més que no les malbarati mentre pugui.

—Hola, truco de Mort-Sobtada. Soc l'Andrea. Que em sents, Timothy?

Timothy.

No em dic Timothy.

—S'equivoca de persona —dic a l'Andrea. Se'm tranquil·litza

el cor, tot i que comprenc aquest tal Timothy. De debò que sí—. Em dic Mateo. —Duc el mateix nom que el pare, que vol que jo, a la llarga, segueixi la tradició. Ara ho podré fer, si és que he de tenir un fill algun dia.

Sento un teclat d'ordinador a l'altre extrem de la línia, probablement corregeix l'entrada o alguna cosa a la seva base de dades.

—Ui, disculpa. En Timothy és el senyor amb qui tot just acabo de parlar; no s'ha pres la notícia gaire bé, pobrissó. Tu ets en Mateo Torrez, oi?

I, amb aquesta facilitat, s'esborren les meves darreres esperances.

—Mateo, tingues l'amabilitat de confirmar-me que ets tu realment. Em temo que aquesta nit he de fer moltes més trucades.

Sempre m'havia imaginat que el meu missatger (com es diuen oficialment, no pas per caprici meu) semblaria comprensiu quan em fes saber la notícia, potser que fins i tot aniria amb tacte pel caràcter especialment tràgic d'aquest cas, en ser jo tan jove. Sincerament, no m'hauria fet res que s'enrotllés una mica, recomanant-me que em divertís i que aprofités bé el dia, conscient del que passaria. Així no em quedaria a casa començant un puzle de mil peces que no acabaria mai, o masturbant-me perquè m'espanta tenir relacions sexuals amb algú real. Però aquesta missatgera em fa sentir que no li hauria de fer perdre el temps perquè ella, a diferència de mi, en té molt.

—D'acord. Soc en Mateo. Em dic Mateo.

—Mateo, em sap greu comunicar-te que en algun moment de les pròximes vint-i-quatre hores t'espera una mort imprevista. I tot i que no podem fer-hi res per ajornar-ho, sí que tens una oportunitat de viure plenament. —La missatgera prossegueix dient que la vida no sempre és justa i, llavors, enumera

algunes de les coses que jo podria fer avui. No hauria d'estar enfadat amb ella, però sembla obvi que l'avorreix recitar aquestes frases que se li han quedat gravades a la memòria de repetir-les centenars de vegades, potser milers, quan anuncia a la gent que morirà aviat. No mostra gens de compassió per mi. Probablement es pinta les ungles o juga al tres en ratlla contra ella mateixa mentre em parla.

Pel que fa a CompteEnrere, els Nominats hi solen penjar entrades sobre totes les minúcies de la seva trucada de telèfon i com passen el seu Últim Dia. Els Nominats bàsicament es limiten a Twitter. He llegit un munt de posts en què admeten haver preguntat als missatgers com moriran, però tothom sap que aquests detalls no es revelen, ni tan sols a l'antic president Reynolds, que va intentar amagar-se de la mort en un búnquer subterrani fa quatre anys, però que va ser assassinat per un dels seus agents secrets. Mort-Sobtada només pot donar la data de la mort d'una persona, però no el minut exacte ni la manera com serà.

—...comprends tot això?

—Sí.

—Entra a mort-sobtada.com i omple el qüestionari sobre els desitjos especials per al teu funeral, a més de l'epitafi que t'agradaria que gravessin a la làpida. O potser t'estimaries més ser incinerat, i en aquest cas...

Únicament he assistit a un funeral. La meva àvia va morir quan jo tenia set anys, i al seu funeral vaig tenir una rebequeria perquè no es despertava. Tot just cinc anys després, quan Mort-Sobtada va entrar en escena, de sobte tothom estava molt pendent del seu funeral personal. Tenir la possibilitat d'acomiar-se abans de morir és una oportunitat increïble, però no val més invertir aquest temps vivint de debò? Potser pensaria de manera diferent si no pogués comptar la gent que vindrà al meu funeral. Si tingués més amics que dits.

—I, Timothy, en nom de tothom a Mort-Sobtada, sentim molt perdre't. Viu aquest dia al màxim, d'acord?

—Em dic Mateo.

—Perdó, Mateo. Quina vergonya. El dia se m'ha fet molt llarg, amb totes aquestes trucades tan estressants i...

Penjo, i és de mala educació, ja ho sé. Però no puc suportar que algú em digui que està tenint un dia molt estressant quan jo podria caure mort d'aquí a una hora o, fins i tot, en els pròxims deu minuts: em podria asfixiar amb el moc d'un refredat; podria sortir del pis per mirar de trobar alguna solució, caure per les escales i trencar-me el coll abans d'haver accedit al carrer; algú podria forçar la porta i assassinar-me. L'únic que puc descartar amb total seguretat és morir de vell.

Em deixo caure a terra de genolls. Tot acabarà avui i no hi puc fer absolutament res. No puc travessar terres infestades de dracs per recuperar varetes màgiques amb les quals evitar la mort. No puc viatjar amb una catifa voladora a la cerca d'un geni que em concedeixi el desig de tenir una vida plena i senzilla. Potser podria buscar un científic guillat que em congelés criogènicament, però és possible que morís igualment durant aquest experiment potiner. La mort és inevitable per a tothom i, per a mi, avui, és indefugible.

La llista de persones que trobaré a faltar, si és que els difunts troben a faltar algú, és tan curta que ni tan sols l'hauria de considerar una llista: hi ha el papa, per fer tot el que pot; la meva millor amiga, la Lidia, no només per no ignorar-me als passadissos, sinó per seure davant meu a l'hora de dinar, fer parella amb mi a ciències naturals i parlar amb mi sobre el seu anhel de ser mediambientalista amb el propòsit de salvar el món, sentint-se compensada si jo hi visc. I això és tot.

Si a algú li interessa la meva llista de persones que no trobaré a faltar, no tinc res per ensenyar-los. No he tingut mai cap mal rotllo amb ningú. Fins i tot puc entendre per què

no ha volgut fer ningú cap partida de res amb mi. De debò que sí. Soc un paranoic sense remei. Les poques vegades que els companys de classe m'han convidat a fer alguna cosa divertida, com ara patinar sobre rodes al parc o fer un tomb amb el cotxe tard a la nit, he dit que no perquè podíem posar en perill la nostra vida, hipotèticament. M'imagino que d'allò que més em penediré és de les oportunitats perdudes de viure la vida i les ocasions malgastades de fer grans amics amb tothom que ha segut al meu costat durant quatre anys. Em sabrà greu no haver establert lligams quedant-me a dormir a casa dels companys, amb tothom jugant amb l'Xbox Infinity i a jocs de taula tota la nit, i tot plegat perquè em feia massa por.

La persona que més trobaré a faltar és el Mateo Futur, que potser s'hauria deixat anar per viure una mica. Em costa imaginar-me'l clarament, però em figuro que el Mateo Futur provaria coses noves, com ara fumar herba amb la colla, treure's el permís de conduir i agafar un avió per anar a Puerto Rico i esbrinar més coses sobre les seves arrels. Potser sortiria amb algú, i potser li agradaria aquesta companyia. Probablement tocaria el piano per als amics, cantaria davant seu i, sens dubte, tindria un funeral ple de gom a gom, un funeral que s'allargaria un cap de setmana sencer (un funeral en què el lloc estigués abarrotat de gent nova que no va tenir l'oportunitat d'abraçar-lo per últim cop).

El Mateo Futur tindria una llista força més llarga d'amics que enyorarà.

Però jo mai podré arribar a ser el Mateo Futur. Ningú es col·locarà amb mi, ningú em farà de públic mentre toco el piano i ningú ocuparà el seient de l'acompanyant al cotxe del meu pare així que m'hagi tret el carnet. No discutiré mai amb els amics qui es queda les millors sabates per jugar a bitlles o qui fa de Wolverine als videojocs.

Torno a deixar-me caure a terra mentre penso quin sentit té ara l'expressió «a vida o mort». Ni tan sols és això.

Primer estàs amb vida, i tot seguit ets mort.

00.42 h

El papa es dutxa amb aigua calenta per calmar-se quan està disgustat o decebut amb ell mateix. El vaig imitar quan vaig fer tretze anys perquè em van aflorar tot de pensaments desconcertants i necessitava un munt de temps per pair-los. Ara em dutxo perquè em mortifica desitjar que el món, o una part, enllà de la Lidia i el papa, s'entristeixi de veure'm marxar. Perquè em vaig negar a viure plenament tots els dies en què no vaig rebre cap alerta, he malaguanyat tots aquests dies que no tornaran i no em queden dies futurs.

No ho penso dir a ningú. Llevat del papa, però ell ni tan sols està despert, de manera que en realitat no compta. No vull passar el meu últim dia preguntant-me si la gent és sincera quan em facin comentaris tristos. Ningú hauria de passar les últimes hores de vida desconfiant de la gent.

Tot i això, he d'obrir-me al món, enganyar-me pensant que hi haurà un dia més. He d'anar a veure el papa a l'hospital i agafar-li la mà per primer cop des que era petit i pel que serà l'últim... carai, l'últim cop.

Hauré desaparegut abans de poder assimilar la meva mortalitat.

També he de veure la Lidia i la petita Penny, que només té un any. La Lidia em va triar com a padrí de la Penny quan la nena va néixer, i és una merda que esperi que jo en tingui cura en cas que ella mori, ja que el seu xicot, en Christian, va morir fa poc més d'un any. Vejam, com ha de cuidar una criatura un nano de divuit anys sense ingressos? Resposta concisa: No ho farà. Però se suposava que m'havia de fer gran i explicar a la

Penny històries de la seva mare, la salvadora del món, i del seu pare difunt, i acollir-la a casa meva quan tingués estabilitat econòmica i estigués emocionalment preparat per fer-ho. Ara em veig apartat de la seva vida abans que pugui ser alguna cosa més que el paio d'un àlbum de fotos sobre el qual la Lidia explicarà anècdotes, amb la Penny assentint i, potser, fent bromes sobre les meves ulleres, per tot seguit girar la pàgina i veure les fotos de la família que sí que coneix i que li importa realment. Ni tan sols seré un fantasma per a ella. Però no hi ha cap raó perquè no li faci pessigolles una vegada més, li netegi de la cara el puré de carbassa o pèsols, o ofereixi un descans a la Lidia perquè es pugui concentrar a estudiar per al graduat escolar o rentar-se les dents, o pentinar-se els cabells, o fer una becaïna.

Després, m'hauré de separar de la meva millor amiga i de la seva filla, i hauré de sortir a viure.

Tanco l'aixeta i l'aigua para de caure damunt meu; avui no és dia per passar-me una hora sota la dutxa. Agafo les ulleres de la pica i me les poso. Surto de la banyera, rellisco amb un toll d'aigua i, mentre caic cap endarrere, espero veure si la teoria que et passa tota la vida per davant dels ulls és certa; però just aleshores m'aferro a la barra de la tovallola i recupero l'equilibri. Inspiro i expiro, inspiro i expiro, perquè morir així seria una manera summament desafortunada de dinyar-la; algú m'afegiria a la llista de «caiguda a la dutxa» del blog de MortsIdiotes, una pàgina molt visitada que em fa fàstic en molts sentits.

He de sortir d'aquí i viure..., però primer he de sortir viu d'aquest pis.

00.56 h

Escric notes d'agraïment als veïns del 4F i del 4A, en què els dic que és el meu Últim Dia. Amb el papa a l'hospital, l'Elliot,

del 4F, ha estat mirant per mi, portant-me el sopar, principalment perquè la nostra cuina es va espatllar la setmana passada quan vaig intentar fer les panades del papa. En Sean, del 4A, pensava passar dissabte per arreglar el fogó de la cuina, però ja no caldrà. El papa sabrà com fer-ho i potser li caldrà alguna distracció quan jo ja no hi sigui.

Entro al meu vestidor i agafo la camisa de franel·la blava i grisa que la Lidia em va regalar per a l'aniversari, me la poso al damunt d'una samarreta blanca. Encara no l'havia estrenat. La camisa em servirà d'excusa per anar a veure la Lidia avui.

Em miro el rellotge (un de vell que em va regalar el papa després que se'n comprés un de digital que refulgia, per la seva mala vista) i gairebé és la una. Qualsevol dia normal estaria jugant als videojocs fins ben entrada la nit, encara que això impliqués anar a classe esgotat. Llavors dormiria a les hores lliures. Però no les hauria d'haver desaprofitat, aquestes hores lliures. Hauria d'haver fet una altra assignatura, com ara art, encara que això no pintés res a l'hora de salvar la vida. (O fer el que sigui per salvar-la, evidentment, i vull aclarir que no és ni això ni allò, sinó més aviat tot, oi?) Potser m'hauria d'haver apuntat a la banda de música i tocar el piano, aconseguir una mica de reconeixement abans d'obrir-me pas fins a cantar al cor, llavors tal vegada un duet amb algú enrotllat, i a partir d'aquí atrevir-me a un solo. Coi, fins i tot teatre hauria pogut ser divertit, si hagués aconseguit interpretar un paper que m'obligués a sortir de l'ou. Però no, vaig preferir tenir una altra hora lliure per poder-me tancar en mi mateix i clapar.

Falten dos minuts per a la una de la nit. A l'hora en punt, m'obligaré a sortir d'aquest pis. Ha estat el meu refugi i la meva presó alhora, i per una vegada necessito sortir a respirar aire fresc, en comptes de conformar-me amb anar del punt A al punt B. He de comptar arbres, potser cantar una de les me-

ves cançons preferides mentre fico els peus al Hudson i procuro que em recordin com el jove que va morir massa aviat.

És la una.

No em puc creure que no torni mai més a la meva habitació.

Obro la porta principal amb la clau, giro el pom i estiro la porta.

Faig que no amb el cap i tanco la porta de cop.

No penso deixar-me anar per morir abans d'hora.